

Αμαρτίες της παράλειψης και η πρακτική των οικονομικών†

GEORGE A. Akerlof*

Το παρόν έγγραφο προωθεί την πρόταση ότι τα οικονομικά, ως επιστημονικός κλάδος, δίνουν ανταμοιβές που ευνοούν τα "σκληρά" και αντιπαρέχονται τα "μαλακά". Μια τέτοια προκατάληψη οδηγεί την οικονομική έρευνα να αγνοεί σημαντικά θέματα και προβλήματα που είναι δύσκολο να προσεγγιστούν με "σκληρό" τρόπο - με αποτέλεσμα να δημιουργούνται "αμαρτίες παράλειψης". Το παρόν έγγραφο υποστηρίζει την επανεξέταση των σημερινών θεσμών για τη δημοσίευση και την προαγωγή στα οικονομικά -όπως επίσης υποστηρίζει τη μεγάλη αύξηση της ανοχής στους κανόνες για τη δημοσίευση και την προαγωγή ως έναν τρόπο άμβλυνσης των στενών μεθοδολογικών προκαταλήψεων. (JEL A11, B40)

1. Εισαγωγή

Το άρθρο του κάνει διάκριση μεταξύ "σκληρών" και "μαλακών". Υποστηρίζει την άποψη ότι τα οικονομικά, ως επιστημονικός κλάδος, δίνουν ανταμοιβές που μεροληπτούν υπέρ των "σκληρών" και κατά των "μαλακών". Αυτή η προκατάληψη οδηγεί σε "αμαρτίες παράλειψης", κατά τις οποίες η οικονομική έρευνα αγνοεί σημαντικά θέματα και προβλήματα όταν είναι δύσκολο να προσεγγιστούν με "σκληρό" τρόπο. Συνιστά την επανεξέταση των θεσμών δημοσίευσης και προώθησης των το επάγγελμα του οικονομολόγου.

2. Σκληρά και μαλακά

Από την εποχή του Comte (1853), είναι σύνηθες να ταξινομούνται οι επιστήμες σύμφωνα με μια ιεραρχία σκληρών και μαλακών επιστημών, με τη φυσική στην κορυφή και την κοινωνιολογία, την πολιτισμική ανθρωπολογία και την ιστορία στη βάση.¹

Η ταξινόμηση αυτή αφορά την ακρίβεια και μπορεί να εφαρμοστεί σε υποπεδία καθώς και σε ολόκληρους κλάδους.² Σκεφτείτε τις εμπειρικές μεθοδολογίες στα οικονομικά. Η ποσοτική -σε αντίθεση με την ποιοτική- ανάλυση είναι μια διάσταση της δυσκολίας. Και, στο πλαίσιο της ποσοτικοποίησης, οι αιτιώδεις δηλώσεις είναι πιο ακριβείς από εκείνες που αφορούν μόνο τη συσχέτιση. Ως εκ τούτου, η εμπειρική εργασία που επικεντρώνεται στον προσδιορισμό θεωρείται ιδιαίτερα "δύσκολη". Η οικονομική θεωρία είναι "δυσκολότερη" όταν εκφράζεται με μαθηματικά μοντέλα και όχι με λέξεις- και τα μαθηματικά μοντέλα θεωρούνται δυσκολότερα όταν τα μαθηματικά αποτυπώνουν

* Πανεπιστήμιο Georgetown. Το παρόν έγγραφο βασίζεται σε εργασίες με τον Pascal Michaillat, όπως συνοψίζονται στο κοινό μας έγγραφο, G. Akerlof and Michaillat (2017). Είμαι ιδιαίτερα υπόχρεος στον Robert Akerlof, καθώς και στους Hui Tong, Robert Johnson και στους συναδέλφους μου στο πάνελ (James Heckman (διοργανωτής), Angus Deaton, Drew Fudenberg και Lars Hansen) στην προηγούμενη συνεδρία της American Economic Association, "Publishing and Promotion in Economics: The Curse of the Top Five?" τον Ιανουάριο του 2017. Το Canadian Institute for Advanced Research παρείχε ανεκτίμητη οικονομική υποστήριξη.

† Μεταβείτε στη διεύθυνση <https://doi.org/10.1257/jel.20191573> για να επισκεφθείτε τη σελίδα του άρθρου και να δείτε τη δήλωση(ες) αποκάλυψης των συγγραφέων.

¹ Βλέπε Cole (1983).

² Βλέπε Smith κ.ά. (2000).

θεμελιώδεις υποκείμενη ιδέες/έννοιες με μεγαλύτερη ακρίβεια.

3. Αμαρτίες της παράλειψης: Μοντέλο

Στην παρούσα ενότητα παρουσιάζεται ένα απλό μοντέλο "αμαρτημάτων παράλειψης" στο πνεύμα του Ellison (2002a).

Ένας ακαδημαϊκός ερευνητής επιλέγει από ένα σύνολο πιθανών ερευνητικών θεμάτων. Τα θέματα αυτά μπορούν να χαρακτηριστούν κατά μήκος δύο διαστάσεων:

(1) τη σκληρότητα (δηλαδή την ευκολία ή τη δυσκολία παραγωγής ακριβούς εργασίας για το θέμα) και (2) τη σημασία.³

Ο ερευνητής εκτιμά τόσο τη σκληρότητα όσο και τη σπουδαιότητα- αλλά η βαρύτητα που δίνει στη σκληρότητα τον οδηγεί στο να ανταλλάσσει τη σκληρότητα και τη σπουδαιότητα με έναν κοινωνικά μη βέλτιστο τρόπο. Υπό αυτή την έννοια, είναι *προκατειλημμένος*. (Θα συζητήσουμε τους λόγους αυτής της μεροληψίας στη συνέχεια, αλλά, προς το παρόν, ας το θεωρήσουμε δεδομένο).

Το σχήμα 1 απεικονίζει τη λύση στο πρόβλημα του ερευνητή. Ενώ ο ερευνητής επιλέγει ένα θέμα που βρίσκεται κατά μήκος του "συνόρου", το θέμα του συνόρου που επιλέγει διαφέρει από το κοινωνικό βέλτιστο. Το θέμα που επέλεξε (θέμα Α) είναι τόσο *δυσκολότερο* όσο και *λιγότερο σημαντικό* από το κοινωνικό βέλτιστο (θέμα Β).

Αν αθροίσουμε όλους τους ερευνητές, λαμβάνουμε μια πρόβλεψη σχετικά με το "νέφος" των θεμάτων που θα αντιμετωπίσει το επάγγελμα. Παρατηρήστε ότι θα υπάρχει ένα σύνολο σημαντικών αλλά μαλακών θεμάτων που δεν θα επιδιωχθούν- με αυτή την έννοια, η προκατάληψη προς τα σκληρά στο επάγγελμα δημιουργεί "αμαρτίες παράλειψης".

³ Στο μοντέλο του Ellison (2002a), οι ερευνητές αντιμετωπίζουν ένα trade-off μεταξύ της επένδυσης στην ι-ποιότητα της έρευνάς τους (η οποία ισοδυναμεί με τη σημασία) και την r-ποιότητα της έρευνάς τους (η οποία ισοδυναμεί με τη σκληρότητα). Ο Ellison υποστηρίζει ότι στο επάγγελμα μπορεί να επικρατούν διαφορετικές νόρμες που δίνουν διαφορετική βαρύτητα στην q- και r-ποιότητα.

4. Λόγοι για την προκατάληψη προς το Hard

Το ερώτημα παραμένει: γιατί οι οικονομολόγοι έχουν προκατάληψη σκληρότητας; Προτείνω τρεις πιθανούς λόγους, οι οποίοι εξηγούν επίσης, τουλάχιστον εν μέρει, γιατί αυτή η προκατάληψη έχει γίνει ισχυρότερη με την πάροδο του χρόνου.

Λόγος 1: Θέση στην επιστημονική ιεραρχία.-Στο άρθρο τους "Η ανωτερότητα των οικονομολόγων", οι Fourcade, Ollion και Algan (2015) υποστηρίζουν ότι οι οικονομολόγοι "βλέπουν τους εαυτούς τους στην κορυφή ή κοντά στην κορυφή της ιεραρχίας μεταξύ των κοινωνικών επιστημόνων".⁴ Οι οικονομολόγοι είναι πολύ περήφανοι για την άποψή τους ότι η επιστήμη τους είναι "η πιο επιστημονική από τις κοινωνικές επιστήμες" και περιφρονούν τους κοινωνιολόγους και τους πολιτικούς επιστήμονες για τα "λιγότερο ισχυρά αναλυτικά τους εργαλεία".⁵ Αυτή η επιθυμία για μια θέση στην ιεραρχία, θα έλεγα ότι είναι το κύριο κίνητρο για την προκατάληψη της σκληρότητας.

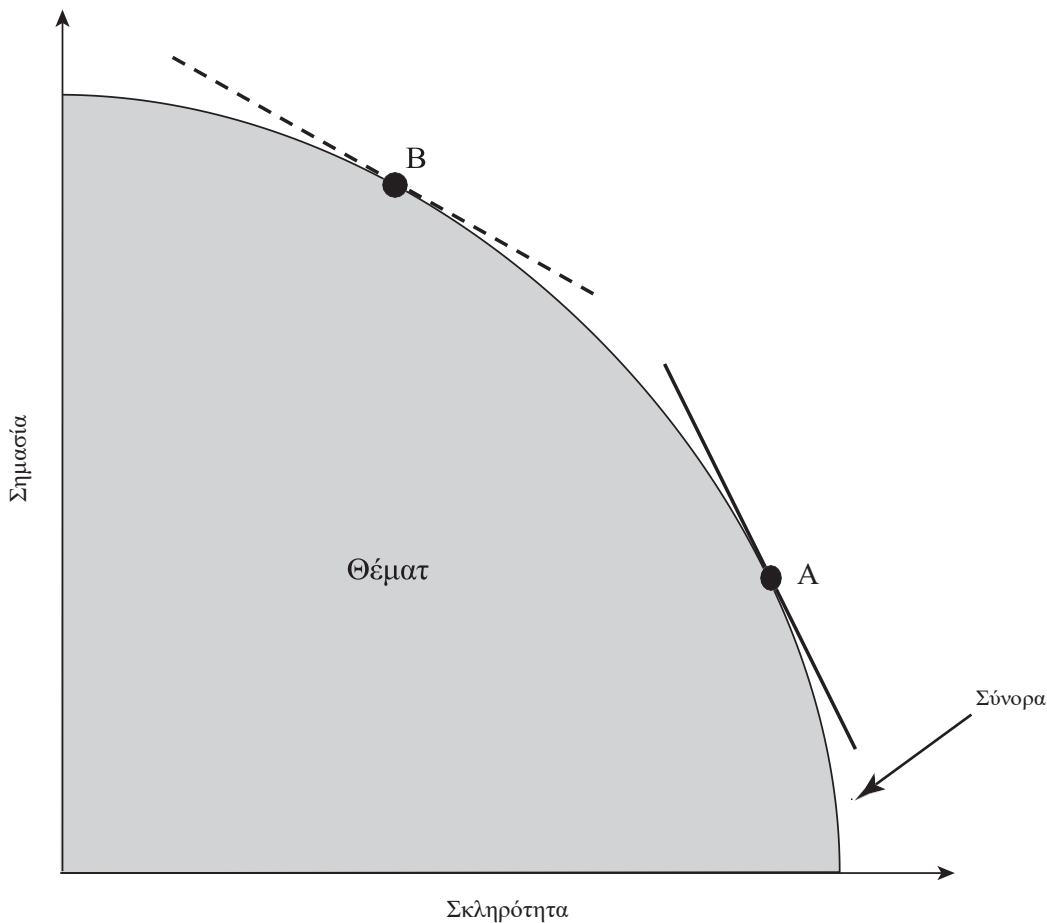
Λόγος 2: Η διαδικασία αξιολόγησης.- Οι ανταμοιβές, όπως η αποδοχή από τα περιοδικά, απονέμονται γενικά από επιτροπές (στην περίπτωση των περιοδικών, οι επιτροπές αποτελούνται από συντάκτες και κριτές). Όταν οι ανταμοιβές είναι σπάνιες, η απόκτησή τους απαιτεί τη συγκατάθεση των περισσότερων/όλων των μελών της επιτροπής.

Η ακρίβεια είναι μια σχετικά καλά καθορισμένη έννοια- ως εκ τούτου, είναι εύκολο για τους ανθρώπους να συμφωνήσουν σχετικά με τη σκληρότητα/μαλακότητα της έρευνας. Αντίθετα, η σπουδαιότητα είναι ασαφής, οπότε είναι σχετικά εύκολο να διαφωνήσει κανείς σχετικά με τη σπουδαιότητά της. Αυτή η τάση διαφωνίας σχετικά με τη σημασία επιδεινώνεται από την τάση να διογκώνει κανείς τη σημασία της δικής του εργασίας και να αποπληθωρίζει τη σημασία της εργασίας των άλλων.

Αυτό συνεπάγεται ότι οι αξιολογήσεις από τις επιτροπές θα είναι προκατειλημμένες προς τα δύσκολα.

⁴ Όπως παραφράστηκε και αναδιατάχθηκε ελαφρώς από το αρχικό κείμενο. Η φράση "βλέπουν τους εαυτούς τους" ήταν πλάγια στο πρωτότυπο.

⁵ Παρατίθεται επίσης από τους Fourcade, Ollion και Algan (2015) από τον Freeman (1999, σ. 141).

Σχήμα 1

Σημείωση: Ανταλλαγή μεταξύ σκληρών και μαλακών με επιλογή των θεμάτων στο σύνορο σύμφωνα με τη μεγιστοποίηση της ατομικής χρησιμότητας στο σημείο A και σύμφωνα με τη μεγιστοποίηση της κοινωνικής ευημερίας στο σημείο B.

Επιπλέον, όσο πιο σπάνιες είναι οι ανταμοιβές, τόσο μεγαλύτερη είναι η πιθανότητα μιας τέτοιας μεροληψίας.

Λόγος 3: Επιλογή στο επάγγελμα. - Οι ακαδημαϊκοί δεν είναι όλοι ίδιοι. Όσο μεγαλύτερη είναι η προκατάληψη προς το σκληρό στο επάγγελμα, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η επιλογή σε αυτό εκείνων που έχουν εγγενείς προτιμήσεις προς αυτή την κατεύθυνση. Ενδεικτικά για την επιλογή αυτή, ο Mankiw (2006) συμβούλευσε τους υποψήφιους υποψηφίους

στα διδακτορικά προγράμματα οικονομικών να "πάρουν μαθηματικά μέχρι να πονέσουν". Αλλά, ο Mankiw πρόσθεσε ευγενικά ότι κατά τη γνώμη του αυτά τα πρότυπα είναι πολύ αυστηρά- αν ήταν μέλος της επιτροπής εισαγωγής, θα μπορούσε "να διαφωνήσει με την ... υπερβολική [*sic*] προτίμηση των συναδέλφων του στα μαθηματικά".⁶

⁶ Mankiw (2006).

Όπως ακριβώς οι ανταμοιβές επηρεάζουν την επιλογή, έτσι και το μείγμα των τύπων εντός του επαγγέλματος επηρεάζει τις ανταμοιβές. Όταν επικρατούν οι σκληροί τύποι, καταλαμβάνουν περισσότερες από τις ισχυρές θέσεις του επαγγέλματος (όπως οι θέσεις των συντακτών περιοδικών). Από αυτές τις εξέχουσες θέσεις, προκαθορίζουν τις ανταμοιβές: για παράδειγμα, επιλέγοντας σκληρότερα άρθρα για δημοσίευση. Φυσικά, η ίδια προκατάληψη θα επηρεάσει και τις προαγωγές.⁷

Ένας λόγος για τον οποίο το επάγγελμα φαίνεται να έχει γίνει πιο δύσκολο τα τελευταία χρόνια είναι ένας αρνητικός βρόχος ανατροφοδότησης. Οι προκατειλημμένες ανταμοιβές έχουν κάνει το επάγγελμα να *εκτιμά εγγενώς τη σκληρότητα* περισσότερο- η εγγενής αξία που δίνεται στη σκληρότητα έχει οδηγήσει σε πιο προκατειλημμένες ανταμοιβές.

5. *Ορισμένες συνέπειες της μεροληψίας σκληρότητας*

Η παρούσα ενότητα διερευνά τρεις συνέπειες της προκατάληψης της σκληρότητας.

Συνέπεια 1. Μεροληψία κατά των νέων ιδεών.- Μέχρι στιγμής, έχουμε ταξινομήσει τα θέματα ανάλογα με τη "σπουδαιότητά" τους και τη "σκληρότητά" τους. Μια άλλη σχετική διάσταση είναι το κατά πόσον τα θέματα είναι *νέα ή παλιά -ή, κατά την τε-ραμινολογία του Kuhn (2012), κατά πόσον συνεπάγονται "κανονική" ή "επαναστατική" επιστήμη.* Δεν είναι όλα τα νέα θέματα

ιεραρχία) και του λόγου 2 (της διευκόλυνσης της συμφωνίας), που απορρέουν από τη συγκριτική στατική της ισορροπίας των Akerlof και Michailat, αυτές οι ομοιόμορφες πεποιθήσεις είναι πιθανό να έχουν με τη σειρά τους προκατάληψη σκληρότητας. Αυτά τα θεωρητικά ευρήματα σύγκλισης πεποιθήσεων υπό μάλλον γενικές συνθήκες συμφωνούν με την άποψη του Kuhn (2012) ότι οι επιστήμονες βασίζουν την εργασία τους σε κοινά αποδεκτά παραδείγματα. Αυτά τα παραδείγματα δεν αφορούν μόνο το αντικείμενο- περιλαμβάνουν, επίσης, πεποιθήσεις σχετικά με την κατάλληλη μεθοδολογία για το αντίστοιχο πεδίο.

⁷ Δύο έγγραφα - το ένα από τους Brock και Durlauf (1999), το άλλο από εμένα και τον Pascal Michailat (Akerlof and Michailat 2017)- δείχνουν ότι οι πεποιθήσεις σε ένα επιστημονικό πεδίο θα συγκλίνουν εάν οι επαγγελματίες του έχουν την επιθυμία για συμμόρφωση. Κατά τους Brock και Durlauf, οι επιστήμονες προσαρμόζουν συνεχώς τις πεποιθήσεις τους για να μειώσουν την απόσταση μεταξύ της σκέψης τους και των πεποιθήσεων των άλλων. Στους Akerlof και Michailat, οι αξιολογητές των υποψηφίων για μονιμοποίηση μεροληπτούν υπέρ εκείνων με παρόμοιες πεποιθήσεις και επίσης κατά εκείνων με διαφορετικές πεποιθήσεις. Και στις δύο περιπτώσεις, οι πεποιθήσεις συγκλίνουν. Επιπλέον, αυτή η σύγκλιση δεν θα είναι απαραίτητα προς την αλήθεια (ή προς τη βέλτιστη πρακτική). Αντιθέτως, λόγω του λόγου 1 (του ρόλου της σκληρότητας στην επιστημονική

είναι σημαντικές- αλλά, σαφώς, τα πιο σημαντικά θέματα είναι νέα. Η προκατάληψη της σκληρότητας εμποδίζει την αποδοχή νέων θεμάτων με τουλάχιστον δύο διαφορετικούς τρόπους.

Πρώτον, τα παλαιά θέματα/παραδείγματα διαθέτουν ποικίλα εργαλεία που βοηθούν στην ακρίβεια: όπως καθιερωμένες ορολογίες, εννοιολογικά πλαίσια και εμπειρικές μεθοδολογίες. Με προκατάληψη προς το σκληρό, οι ακαδημαϊκοί που εργάζονται εντός τέτοιων αποδεκτών παραδειγμάτων έχουν πλεονέκτημα, **κ α θ ώ ς** μπορούν να δανείζονται κατά βούληση από τέτοιες εργαλειοθήκες για να διατυπώνουν με ακρίβεια τις ιδέες τους. Αντίθετα, όσοι παρουσιάζουν μια νέα ιδέα μειονεκτούν, αφού πρέπει να αναπτύξουν τα δικά τους εργαλεία. Όπως εκφράζεται από τον Frey (2003, σ. 212): "μια νέα ιδέα είναι λιγότερο καλά διατυπωμένη από ... τις καθιερωμένες ιδέες και γι' αυτό απορρίπτεται λόγω έλλειψης αυστηρότητας". Με αυτόν τον τρόπο, η απαίτηση για ακρίβεια (για σκληρότητα) εμποδίζει την εισαγωγή νέων ιδεών.

Δεύτερον, η προκατάληψη της σκληρότητας μειώνει την ικανότητα αμφισβήτησης των υφιστάμενων παραδειγμάτων. Σύμφωνα με τη συνήθη διαδικασία στα οικονομικά, όπως και στην επιστήμη γενικότερα, οι παλιές ιδέες απορρίπτονται μόνο όταν αποδεικνύονται κατώτερες σε δοκιμές έναντι των νέων ιδεών. Από το κλασικό δοκίμιο του Friedman (1953), έχει γίνει σχεδόν αδιαμφισβήτητο ότι οι νέες θεωρίες πρέπει να δημιουργούν *ελέγξιμες προβλέψεις*. Αυτή η πεποίθηση μπορεί να φαίνεται αθώα- αλλά, στην πραγματικότητα, συνεπάγεται την απόρριψη πιο ήπιων δοκιμών των θεωριών, όπως εκείνες που αξιολογούν τα μοντέλα με βάση την ποιότητα των *υποθέσεων* τους καθώς και την ποιότητα των *συμπερασμάτων* τους. Ειδικότερα, συνεπάγεται τον αποκλεισμό των στοιχείων από μελέτες περιπτώσεων, των οποίων τα λεπτομερή στοιχεία μπορούν να είναι ιδιαίτερα κατατοπιστικά όσον αφορά το πλαίσιο και τα κίνητρα.⁸ Αν και οι σκληρότερες δοκιμές με στατιστικά δεδομένα μπορεί να αποτελούν το χρυσό πρότυπο, ο περιορισμός του συνόλου των επιτρεπόμενων δοκιμών μειώνει -ίσως σε μεγάλο βαθμό- τη δυνατότητα ελέγχου των θεωριών. Ως εκ τούτου, η προκατάληψη προς τα δύσκολα μας κάνει να αποδεχόμαστε υπερβολικά

⁸ Για τα πλεονεκτήματα των περιπτώσιολογικών μελετών, βλέπε Flyvbjerg (2006).

της υφιστάμενης θεωρίας και ανεπαρκώς πρόθυμοι να αυτοκριθούν ως επάγγελμα.

Συνέπεια 2. Υπερεξειδίκευση.- Η προκατάληψη προς τα δύσκολα ενθαρρύνει επίσης την υπερεξειδίκευση. Οι γενικοί πρέπει να πληρούν τα πρότυπα ακρίβειας για πολλαπλά πεδία, ενώ οι ειδικοί πρέπει να πληρούν τα πρότυπα ενός μόνο πεδίου. Ως εκ τούτου, είναι ευκολότερο να είναι κανείς σκληρός ως ειδικός παρά ως γενικός. Όσο μεγαλύτερη είναι η προκατάληψη προς το σκληρό, τόσο περισσότερη εξειδίκευση θα πρέπει να δούμε στα οικονομικά.

Πράγματι, η εξειδίκευση φαίνεται να αυξάνεται στον τομέα μας. Ως ένα σύμπτωμα, τα τμήματα βαλκανικοποιούνται όλο και περισσότερο σε υποπεδία, το καθένα, για παράδειγμα, με τη δική του αντίστοιχη σειρά σεμιναρίων. Ο πολλαπλασιασμός των περιοδικών των υποπεριοχών είναι ένα άλλο σύμπτωμα της τάσης αυτής.⁹

Συνέπεια 3. Η κατάρα της πρώτης πεντάδας.- Η προκατάληψη της σκληρότητας είναι επίσης μια αιτία της "κατάρας της πρώτης πεντάδας". Όπως τεκμηριώνεται από τους Heckman και Moktan (2017), οι επιτροπές μονιμοποίησης και προαγωγής βασίζονται όλο και περισσότερο στις μετρήσεις των περιοδικών για τη λήψη αποφάσεων, με τον αριθμό των "πέντε κορυφαίων" δημοσιεύσεων να έχει ιδιαίτερη βαρύτητα.

Η μονιμοποίηση, όπως και οι περισσότερες άλλες ανταμοιβές στο επάγγελμα, απονέμεται από επιτροπές. Μια προσέγγιση που μπορούν να ακολουθήσουν οι επιτροπές μονιμοποίησης είναι να αξιολογήσουν την ποιότητα του έργου των υποψηφίων. Ωστόσο, οι συζητήσεις για το έργο των υποψηφίων είναι πιθανό να είναι δύσκολες - ιδιαίτερα όταν το επάγγελμα είναι διχοτομημένο σε επιμέρους τομείς. Όπως έχει ήδη εξηγηθεί, οι ακαδημαϊκοί διαφωνούν σχετικά με το τι είναι σημαντικό- και τείνουν να υπάρχουν συστηματικές διαφορές απόψεων μεταξύ των επιμέρους πεδίων.

Το πρόβλημα αυτό μπορεί να αντιμετωπιστεί με την αξιολόγηση των υποψηφίων με βάση μετρικές. Είναι σχετικά εύκολο να επιτευχθεί συμφωνία σχετικά με την ποιότητα

των περιοδικών - ιδίως των περιοδικών γενικού ενδιαφέροντος, στα οποία εκπροσωπούνται όλα τα επιμέρους πεδία. Δεν αποτελεί, λοιπόν, ίσως έκπληξη το γεγονός ότι τα περιοδικά με τη μεγαλύτερη βαρύτητα κατά τη διαδικασία των οικονομικών θητειών (τα "πέντε κορυφαία") είναι γενικού ενδιαφέροντος.¹⁰ (Όπως παρατήρησαν επίσης οι Casadevall και Fang 2014a, υπάρχει ένα πρόσθετο όφελος από τη χρήση των μετρικών των περιοδικών - για τους "τεμπέληδες").

6. Κατάσταση του επαγγέλματος

Ένα κολάζ στατιστικών στοιχείων δείχνει ότι οι ερευνητές οικονομολόγοι, ιδίως οι νέοι, βρίσκονται σε ένα περιβάλλον που θα μπορούσε εύκολα να οδηγήσει σε αμαρτίες παράλειψης λόγω των υπερβολικών απαιτήσεων για συμμόρφωση υπέρ των δύσκολων σε σχέση με τα σημαντικά. Οι επίκουροι καθηγητές στα ερευνητικά πανεπιστήμια δεν είναι σε καλή θέση να δώσουν μεγάλη μάχη ενάντια στις επιταγές των περιοδικών: ειδικά όταν, όπως τεκμηριώνουν οι Heckman και Moktan (2017), οι πέντε κορυφαίες αποδοχές παίζουν υπερβολικά μεγάλο ρόλο στη χορήγηση της μονιμότητας.

Τα αιτήματα των περιοδικών είναι μόνο ένα από τα

περισσότερο σε μια μακρά σειρά προηγούμενων απαιτήσεων για ακαδημαϊκή συμμόρφωση που ξεκινούν από το λύκειο, αν όχι νωρίτερα. Πρόκειται για απαιτήσεις: για επιδόσεις στο λύκειο ώστε να επιτευχθεί η αποδοχή στο κολλέγιο- για την απόκτηση επαρκών βαθμών/στατιστικών επιστολών/βαθμολογίας GRE για την εισαγωγή σε μεταπτυχιακό σχολείο- για την απόκτηση διδακτορικού- για την απόκτηση ενός επαρκούς μητρώου στο μεταπτυχιακό σχολείο ώστε να επιτευχθεί μια ακαδημαϊκή θέση εργασίας. Φυσικά, όλη αυτή η συμμόρφωση, με χρήσιμο τρόπο, αναγκάζει τους οικονομολόγους να κατακτήσουν το τρέχον παρα- νηφίο του πεδίου- όσοι επιθυμούν να διορθώσουν τις παραλείψεις του έχουν ιδιαίτερη ανάγκη για τέτοια κατανόηση. Αλλά, όπως ακριβώς μπορεί να υπάρχει πολύ μικρή ζήτηση για συμμόρφωση, μπορεί επίσης να υπάρχει τόσο μεγάλη ώστε να παραμελούνται σημαντικά προβλήματα: είτε επειδή τα ίδια τα προβλήματα, είτε τα καλύπτει

⁹ Σύμφωνα με τη θεματολογία αυτού του άρθρου, έχει υπάρξει αντίδραση κατά της υπερβολικής εξειδίκευσης (αλλά και της σκληρότητας) στη βιολογία. Βλέπε Casadevall και Fong (2014b).

¹⁰ Η στάθμιση των δημοσιεύσεων με βάση τους παράγοντες αντίκτυπου των περιοδικών τους είναι ένας άλλος μηχανισμός για την επίτευξη συναίνεσης.

τρόποι αντιμετώπισής τους, θεωρούνται εκτός του πλαισίου του αποδεκτού στα περιοδικά.

Τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις αποδοχές υποδηλώνουν την ανάγκη των ερευνητών, ιδίως εκείνων που έχουν σύντομη θητεία, να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις των ερευνητών. Στα περιοδικά, η απόρριψη είναι ο κανόνας. Σύμφωνα με τους Card και DellaVigna (2013), γύρω στο 2010, αυτά τα σημαίνοντα "κορυφαία πέντε" είχαν ποσοστά αποδοχής μόλις 6%. Το ποσοστό αυτό ήταν μειωμένο κατά περίπου 60 τοις εκατό από το 15 τοις εκατό περίπου 30 χρόνια νωρίτερα.

Αυτά τα χαμηλά ποσοστά αποδοχής δεν αφορούν μόνο τις πέντε πρώτες θέσεις. Ακόμη και στα πολύ κορυφαία τμήματα οικονομολογίας, μόνο ένα μικρό μέρος των αποφοίτων διδακτορικού έχει σημαντικό αριθμό δημοσιεύσεων έξι χρόνια μετά την απόκτηση του πτυχίου τους. Οι Conley και Önder (2014) μέτρησαν αυτό που αποκαλούν "*AER-ισοδύναμες*" δημοσιεύσεις των ετήσιων κοορτών των αποφοίτων διδακτορικού στις ΗΠΑ από το 1986 έως το 2000. "Ακόμα και στα πέντε κορυφαία τμήματα", λένε, "θα ήταν δύσκολο να συμφωνήσει κανείς ότι το κάτω μισό των φοιτητών τους είναι επιτυχημένο όσον αφορά την οικονομική έρευνα. Οι εργασίες που αντιστοιχούν σε *AEA* στη διάμεσο στο έκτο έτος ήταν κάτω από 0,1 και για τα πέντε αυτά σχολεία, και μάλιστα στο μηδέν στα περισσότερα από αυτά".¹¹ Επιπλέον, ακόμη και το ογδοηκοστό εκατοστημόριο των αποφοίτων όλων των διδακτορικών προγραμμάτων οικονομικών, με εξαίρεση το Princeton (στο 1,01) και το Rochester (στο 1,14), ήταν μικρότερο από μία τέτοια δημοσίευση σε *ισοδύναμο AER*.¹² Τα ίδια αυτά στοιχεία δεν δείχνουν απλώς το χαμηλό επίπεδο δημοσιεύσεων αυτών των κοορτών, αλλά και ταχεία μείωση με την πάροδο του χρόνου- μεταξύ των κοορτών του 1987 και του 1999, η δημοσίευση σε *ισοδύναμο AEA* έξι χρόνια μετά την αποφοίτηση μειώθηκε κατά περίπου 40 τοις εκατό, για όλα τα εκατοστημόρια ενενήντα ένατου, ενενήντα πέμπτου, ενενήντα πέμπτου, ογδόντα πέμπτου, ογδόντα όγδοου, εβδομήντα πέμπτου και πενήντα (Conley et al. 2013, πίνακας 3, σ. 1263).

¹¹ Conley and Önder (2014, σ. 212). "Στο μηδέν" σημαίνει ότι το στρογγυλοποιείται στο μηδέν και όχι στο 0,1. Το 0,1 σημαίνει στρογγυλοποίηση στο 0,1.

¹² Τα ευρήματά τους δεν ήταν, ωστόσο, χωρίς μια χρυσή τομή: παρόλο που τα σχολεία με την υψηλότερη κατάταξη τα πήγαν καλύτερα κατά μέσο όρο από εκείνα με τη χαμηλότερη κατάταξη, δεν κυριάρχησαν.

Αυτά τα ευρήματα των Conley και Önder συμφωνούν επίσης με μια δεκαετή μεταγενέστερη έρευνα των αποφοίτων διδακτορικών σπουδών των ΗΠΑ του ακαδημαϊκού έτους 1996-97 (Stock and Siegfried 2014).¹³ Για το ήμισυ περίπου των ερωτηθέντων που είχαν αρχικά λάβει "μόνιμες ακαδημαϊκές θέσεις" (δηλαδή θέσεις εργασίας με θητεία), η διάμεση τιμή των δημοσιεύσεων στα κορυφαία 50 οικονομικά περιοδικά ήταν 1- ο μέσος όρος των δημοσιεύσεων αυτών ήταν 2,0.¹⁴

Οι νέοι ακαδημαϊκοί οικονομολόγοι που αντιμετωπίζουν το ρολόι της μονιμότητας δεν έχουν επομένως πολλές επιλογές. Ακόμη και αν έχουν απόψεις διαφορετικές από αυτές που είναι αποδεκτές από τους συντάκτες και τους κριτές, πρέπει να συμμορφωθούν. Πρώτον, ακόμη και πριν ξεκινήσουν μια εργασία, πρέπει να εξετάσουν αν το τελικό προϊόν θα είναι αποδεκτό από το περιοδικό. Και στη συνέχεια πρέπει να αποφασίσουν πώς θα το διαμορφώσουν- για παράδειγμα, ως "*AER-paper*" ή ενδεχομένως ως "*REStud*". Δεν διαθέτουμε στατιστικά στοιχεία, από αυτή την άποψη, σχετικά με το πώς οι αρχικές αποφάσεις επηρεάζονται από τις αντιλήψεις σχετικά με το τι θα δεχθούν ή δεν θα δεχθούν τα περιοδικά- αλλά ο Ellison (2002b) έχει συγκεντρώσει στατιστικά στοιχεία σχετικά με μια άλλη πτυχή στην οποία τα περιοδικά έχουν πάρει όλο και περισσότερο τη θέση των συγγραφέων.

Σύμφωνα με τον Ellison, πριν από τη δεκαετία του 1960, οι "αναθεωρήσεις και επανυποβολές" ήταν αρκετά σπάνιες (2002b, σ. 984). Εφόσον συνέβαιναν, ο συγγραφέας υπέβαλε γρήγορα την αναθεώρηση- η απόρριψη ήταν ασυνήθιστη. Όμως μια σειρά στατιστικών στοιχείων (Ellison 2002b) δείχνει ότι το χρονικό διάστημα μεταξύ της υποβολής και της τελικής αποδοχής έχει αυξηθεί σημαντικά (τόσο στα οικονομικά όσο και σε άλλα πεδία). Η μέση αύξηση σε εννέα οικονομικά περιοδικά

¹³ Ωστόσο, τα χαμηλά ποσοστά ανταπόκρισης στην έρευνα σημαίνουν ότι τα ευρήματα θα πρέπει να ερμηνεύονται με μεγάλη προσοχή. Μόνο 207 από τους περίπου 950 καταγεγραμμένους στο *JEL* πτυχιούχους εκείνης της χρονιάς απάντησαν στην έρευνα αυτή, η οποία πραγματοποιήθηκε δέκα χρόνια μετά τη λήψη του πτυχίου.

¹⁴ Μεταξύ του ενός τρίτου αυτών των αρχικά τυχερών, που είχαν λάβει μονιμοποίηση στο αρχικό τους ίδρυμα, η διάμεσος των δημοσιεύσεων στο top-50 ήταν ακόμη χαμηλότερη, στο 0 (ίσως λόγω των χαμηλών προδιαγραφών για μονιμοποίηση στις σχολές τους)- όπως και ο μέσος όρος, στο 1,8 (Stock and Siegfried 2014, πίνακας 4, σ. 297).

για τις οποίες υπήρχαν διαθέσιμα στοιχεία ήταν 185% - από 6,1 μήνες το 1970 σε 17,3 μήνες το 1970.

μήνες μέχρι το 1999.¹⁵

Ο Ellison κάνει μια περαιτέρω ανάλυση για διαφορετικά περιοδικά όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο αυτές οι αυξήσεις κατανέμονται μεταξύ της υποβολής και της παραλαβής της πρώτης αναθεώρησης και μεταξύ της αρχικής αίτησης για αναθεώρηση και επανυποβολή και αποδοχή. Συνοψίζει τα στοιχεία λέγοντας ότι "[περίπου] το ένα τέταρτο της επιβράδυνσης μπορεί να οφείλεται στο γεγονός ότι τα περιοδικά μπορεί να αργούν να πραγματοποιήσουν την αρχική αναθεώρηση"¹⁶ : έτσι ώστε τα υπόλοιπα τρία τέταρτα της αύξησης να οφείλονται στις αυξανόμενες απαιτήσεις για αναθεώρηση και επανυποβολή. Αλλά αυτή η διαδικασία αφορά, φυσικά, σχεδόν εξ ολοκλήρου την απάντηση στις παραπομπές, κυρίως για να γίνουν πιο ακριβείς αυτές οι προς αποδοχή εργασίες. Αυτά τα στοιχεία είναι συμ- τατικά της αυξανόμενης έμφασης στη σκληρότητα. Επιπλέον, δείχνει ότι μεγάλο μέρος αυτής της αυξημένης απαίτησης για σκληρότητα προέρχεται από απαιτήσεις των ίδιων των περιοδικών.

Ο Ellison προτείνει επίσης έναν άλλο δείκτη: σελίδες ανά άρθρο. Τα άρθρα των οικονομικών περιοδικών, λέει, έχουν (2002a, σ. 994-995) μεγαλύτερες εισαγωγές, περισσότερες επεκτάσεις των κύριων αποτελεσμάτων και περισσότερες αναφορές. Και όλες αυτές οι αυξήσεις συνδέονται, φυσικά, με αυτό που το παρόν έγγραφο αποκαλεί "μεγαλύτερη σκληρότητα". Στην πρώτη πεντάδα, μεταξύ 1970 και 2010, το μήκος των εργασιών έχει σχεδόν τριπλασιαστεί.¹⁷

Συνοψίζοντας, το επάγγελμα του οικονομολόγου, ειδικά για τους νεότερους ερευνητές, είναι ιδιαίτερα ανταγωνιστικό- και έχει γίνει ταχύτερα ακόμη περισσότερο. Η αγορά της ακαδημαϊκής έρευνας, που είναι τα οικονομικά περιοδικά, δεν αφήνει στους ερευνητές άλλη επιλογή από το να προβλέπουν τις επιταγές των συντακτών και των κριτών, ακόμη και στην αρχική σύλληψη των εργασιών τους. Πρέπει να συνεχίσουν

να συμμορφωθούν με τους εν λόγω συντάκτες και κριτές, ειδικά αφού έχουν την τύχη να λάβουν μια αναθεώρηση και να υποβάλουν εκ νέου. Τα στατιστικά στοιχεία υποδηλώνουν αυτό που πιθανότατα κάθε ερευνητής οικονομολόγος της ηλικίας μου γνωρίζει από προσωπική εμπειρία: όσο περνούσε ο καιρός οι απαιτήσεις αυτές γίνονταν όλο και πιο επίμονες και έδιναν όλο και μεγαλύτερη έμφαση στη σκληρότητα.

Επιπλέον, η έμφαση στη σκληρότητα είναι ι πιθανό να αποβαίνει εις βάρος της σημασίας. Μια έρευνα των Colander και Klammer (1987, πίνακας 4, σ. 100) σε μεταπτυχιακούς φοιτητές οικονομικών διαπίστωσε έτσι ότι μόνο το 3% των οικονομολόγων θεωρούσε "πολύ σημαντικό" για την ε π ι τ υ χ ί α τους να "έχουν βαθιά γνώση της οικονομίας"- αντίθετα το 65% θεωρούσε "πολύ σημαντικό" να είναι "έξυπνοι με την έννοια του να είναι καλοί στην επίλυση προβλημάτων". Επιπλέον, όταν ρωτήθηκαν εκ των υστέρων σχετικά με την έμφαση των διδακτορικών τους προγραμμάτων, περισσότεροι από τους μισούς από δύο ξεχωριστές ομάδες αποφοίτων δήλωσαν ότι τα προγράμματά τους έδιναν "πολύ λίγη έμφαση στην εφαρμογή της θεωρίας στον πραγματικό κόσμο" (Stock and Hansen 2004, σ. 267, πίνακας 1). Αυτές οι απόψεις υποδηλώνουν, επομένως, ένα περιβάλλον που θα μπορούσε να γεννήσει αμαρτίες παράλειψης λόγω της προκατάληψης προς τα δύσκολα και κατά των σημαντικών.

7. Παραδείγματα αμαρτημάτων παράλειψης

Στην ενότητα αυτή παρουσιάζονται μερικά παραδείγματα αμαρτιών παράλειψης από την οικονομική επιστήμη που σχετίζονται με τη δική μου πρόσφατη έρευνα. Στην επόμενη ενότητα θα συζητηθούν οι επιπτώσεις αυτών των παραδειγμάτων.

Αποτυχία πρόβλεψης της χρηματοπιστωτικής κρίσης.- Μετά τη χρηματοπιστωτική κρίση του 2008, οι οικονομολόγοι αναρωτήθηκαν γιατί κανείς δεν την είχε προβλέψει, τουλάχιστον όπως ακριβώς συνέβη. Ο Rajan (2011) δήλωσε ότι μια τέτοια πρόβλεψη δεν είχε γίνει, καθώς θα απαιτούμε γρήγορη γνώση της θεωρίας και των θεσμών στις ετερόκλητες ειδικότητες των χρηματοοικονομικών, των ακινήτων και της μακροοικονομίας.

¹⁵ Ellison (2002b, πίνακας 1, σ. 953).

¹⁶ Ellison (2002b, σ. 958).

¹⁷ Οι Card και DellaVigna έχουν υπολογίσει ότι μεταξύ των αρχών της δεκαετίας του 1970 και της περιόδου 2011-2012, η μέση έκταση των σελίδων των εργασιών στις πέντε πρώτες θέσεις αυξήθηκε από 16 σελίδες σε 45,5 σελίδες (Card και DellaVigna 2013, σ. 150 και σχήμα 4, σ. 151). Τα μήκη σελίδων εδώ ήταν "προσαρμοσμένα για την πυκνότητα".

Περιέργως, πριν από το 2008, τα εν λόγω υποπεδία είχαν θέσει όλα τα στοιχεία που αργότερα θεωρήθηκε ότι ήταν η αιτία της κρίσης.¹⁸ Αυτές οι συνεισφορές περιλάμβαναν την πιθανότητα μιας κατάρρευσης των τιμών των περιουσιακών στοιχείων με πώληση πυρκαγιάς, η οποία οφειλόταν στην ανάρτηση αμφίβολων περιουσιακών στοιχείων ως κολ- λάρια, άλλες πηγές κινδύνου ουράς, μια φούσκα ακινήτων, τη διάβρωση των προτύπων για τα ενυπόθηκα δάνεια, τη σύγκρουση συμφερόντων των οίκων αξιολόγησης που πληρώνονταν από τους εκδότες των τίτλων που αξιολογούσαν και την αλληλεπίδραση μεταξύ της μακροοικονομίας και του χρηματοπιστωτικού συστήματος.¹⁹ Όλα τα στοιχεία υπήρχαν. Όμως μόνο ο Rajan (2005) πλησίασε στο να υπερβεί όλα τα αναγκαία όρια των υποεπιστημονικών πεδίων που ήταν απαραίτητα για την πρόβλεψη της κρίσης όπως αυτή συνέβη ιστορικά.

Υπήρχαν κίνητρα για την παρουσίαση των βασικά κομμάτια του παζλ, αλλά κανένα για να τα συναρμολογήσει. Ακολουθώντας τον Caballero (2010), όσον αφορά τη θεωρία, ένα μοντέλο με όλα τα κομμάτια δεν θα μπορούσε να δημοσιευθεί- θα θεωρούνταν πολύ μακριά από ακριβείς, απλές ιδέες (όπως αυτές που παρακινούν τα απλά νέα κεϋνσιανά ή δυναμικά στοχαστικά μοντέλα γενικής ισορροπίας (DSGE))- και, με αυτόν τον τρόπο, πολύ μαλακό για να αξίζει να δημοσιευθεί.²⁰

¹⁸ Βλέπε, για παράδειγμα, την έκθεση της Επιτροπής Διερεύνησης της Χρηματοπιστωτικής Κρίσης (2011) σχετικά με τις διαφορές αυτές αιτίες.

¹⁹ Οι ανασκοπήσεις μετά το κραχ μαζί με τα ίδια τα άρθρα πριν από το κραχ δείχνουν ότι κάθε σημαντική πτυχή του κραχ είχε αποτελέσει αντικείμενο εργασίας από οικονομολόγους: για παράδειγμα, σχετικά με τα κραχ με πυρκαγιά-πώληση, βλέπε Shleifer and Vishny (2011) και Kiyotaki and Moore (1997)- σχετικά με τον εσφαλμένο λογιστικό προσδιορισμό των τρεχόντων κερδών που θα ενθάρρυνε τον κίνδυνο ουράς (για π α ρ ά δ ε ι γ μ α , βλέπε Healy and Palepu 2003 και Partnoy 2003)- σχετικά με την αγορά κατοικίας (για παράδειγμα, βλέπε Gramlich 2007 και Shiller 2012)- για τις συγκρούσεις συμφερόντων όσον αφορά τις πληρωμές προς τους οίκους αξιολόγησης (για παράδειγμα, βλέπε White 2010 και Jiang, Stanford, and Xie 2012)- και για την αλληλεπίδραση μεταξύ της μακροοικονομίας και του χρηματοπιστωτικού συστήματος (βλέπε, για π α ρ ά δ ε ι γ μ α , Bernanke and Gertler 1995).

²⁰ Ο Caballero (2010) εξηγεί έτσι γιατί οι μακροοικονομικοί δεν προέβλεψαν την κρίση. Διαχωρίζει τα μακροοικονομικά μοντέλα σε αυτό που ονομάζει "πυρήνα" και "περιφέρεια". Ο πυρήνας, λέει, είναι ένα DSGE ή ένα τυπικό κεϋνσιανό υπόδειγμα. Υπήρχε επίσης μια σημαντική περιφερειακή βιβλιογραφία, η οποία διερευνούσε α π ο κ λ ί σ ε ι ς από αυτόν τον πυρήνα, αλλά μόνο μία τέτοια απόκλιση κάθε φορά. Ο Caballero δίνει τον μεθοδολογικό λόγο για μια τέτοια στρατηγική διαφωροποίησης: "Η περιφέρεια αφορά την απομόνωση συγκεκριμένων μηχανισμών. [Ως εκ τούτου]

Όσον αφορά τις προβλέψεις από εμπειρικές αποδείξεις, τα κρίσιμα δεδομένα θα ήταν λανθασμένης μορφής. Τα δεδομένα για τον κίνδυνο ουράς θα ήταν αποκαλυπτικά. Αλλά ένας οικονομολόγος που ήταν αρκετά τυχερός ή αρκετά διορατικός ώστε να αποκτήσει τέτοια δεδομένα και να αντιληφθεί τις επιπτώσεις τους θα είχε να υπερπηδήσει ένα άλλο εμπόδιο. Ακόμη και αν είχε αποκαλύψει, για παράδειγμα, τις δεσμεύσεις της AIG ύψους 533 δις. δολαρίων για την ασφάλιση τίτλων όπως τα CDs,²¹ θα χρειαζόταν να τα μετατρέψει σε βάση για ένα δημοσιεύσιμο έγγραφο. Αυτά τα

533 δισεκατομμύρια δολάρια υποδεικνύουν κίνδυνο ουράς επαρκούς

μέγεθος που απειλούσε με μια γιγαντιαία κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος- αλλά ήταν μόνο ένας αριθμός. Δεν επρόκειτο για τα στατιστικά στοιχεία που συνήθως διέπουν τις εμπειρικές εργασίες στα οικονομικά.

Αυτό το παράδειγμα των σκληρών προτύπων που οδήγησαν σε αμαρτία παράλειψης εξακολουθεί να έχει σημασία ακόμη και σήμερα, περίπου δέκα χρόνια μετά το δυστύχημα. Οι Reinhart και Rogoff (2009) μας είπαν ότι "Αυτή τη φορά είναι διαφορετικά"-εννοώντας ότι δεν είναι.²² Τώρα, το 2018, για χάρη της πρόληψης, οι φορείς χάραξης πολιτικής εξακολουθούν να χρειάζονται προβλέψεις για το πότε, πού και πώς μπορεί να συμβεί το επόμενο κραχ-όσο είχαν χρειαστεί τέτοιες αναλύσεις στις αρχές της δεκαετίας του 2000. Τα σκληρά πρότυπα για το τι είναι δημοσιεύσιμο σήμαινε ότι δεν υπήρχε κίνητρο για να γίνει μια τέτοια πρόβλεψη τότε. Αυτό ισχύει και τώρα.

Κίνητρα.-Στην παραδοσιακή οικονομική θεωρία, τα κίνητρα προέρχονται από εκ των προτέρων υποθέσεις σχετικά με το τι οι άνθρωποι πιθανώς μεγιστοποιούν. Αλλά υπάρχει ένα πολύ λιγότερο

περιβάλλει τις πηγές αυτών των

Μηχανισμών με υποθέσεις που αποσκοπούν στην εξουδετέρωση ανεπιθύμητων αποτελεσμάτων που θα μόλυναν το μήνυμα" (σ. 91). Λέει ότι τα θεωρητικά μοντέλα είχαν τη δυνατότητα να κάνουν μία απόκλιση είτε από ένα τυπικό κεννσιανό μοντέλο είτε από ένα μοντέλο DSGE κάθε φορά- αλλά οι αρκετές αποκλίσεις που απαιτούνταν για να προ- υπαγορευτεί η κρίση ήταν εκτός του εύρους των δημοσιεύσιμων.

²¹ Επιτροπή Διερεύνησης της Χρηματοπιστωτικής Κρίσης (2011, σ. 141).

²² Δύο άλλα περιστατικά πριν από το 2008 καταδεικνύουν την ευπάθεια της σύγχρονης οικονομίας στη χρηματοπιστωτική κατάρρευση (ακόμη και πριν από τη φούσκα των ενυπόθηκων τίτλων στις αρχές της δεκαετίας του 2000). Βλ. Edwards (1999) και Lowenstein (2000) για την απειλή πτώχευσης της Long-Term Capital Management και Leland και Rubinstein (1988) για την ασφάλιση λιμένων και το κραχ του 1987.

περιοριστική και πιο γενική περιγραφή του εύρους των πιθανών κινήτρων:²³ ότι οι άνθρωποι παρακινούνται μέσω των ιστοριών που λένε στον εαυτό τους τη στιγμή που παίρνουν τις αποφάσεις τους. Με τη σειρά του, στο βαθμό που η ανθρώπινη σκέψη μπορεί να περιγραφεί ως συμβάν μέσω ιστοριών, αυτό σημαίνει ότι οι άνθρωποι παρακινούνται μέσω των ιστοριών που λένε στον εαυτό τους.²⁴ Ο πυρήνας της κοινωνιολογίας και της πολιτισμικής ανθρωπολογίας είναι η εθνογραφία, στόχος της οποίας είναι να αποκαλύψει και να ερμηνεύσει τις ιστορίες που λένε οι άνθρωποι στους εαυτούς τους. Όμως η μελέτη περιπτώσεων, η ερμηνευτική μεθοδολογία της εθνογραφίας θεωρείται ήπια.

Η προηγούμενη λογική υποδηλώνει ότι, γενικά... Συναφώς, οι προκαταλήψεις κατά του μαλακού και του νέου προκαλούν την υποβάθμιση των συμπεριφορικών εξηγήσεων στα οικονομικά. Η λογική υποδηλώνει περαιτέρω ότι η κατηγορία των συμπεριφορικών μοντέλων μας είναι ακόμη περιορισμένη και δεν έχουν ακόμη ενσωματώσει επαρκώς ιδέες από την κοινωνιολογία και την ανθρωπολογία που τονίζουν τη σημασία των ιστοριών.

Οι μελέτες περιπτώσεων μας βοηθούν να δούμε ποιες είναι οι καλές παραδοχές για τα μοντέλα μας, καθώς επίσης βοηθούν να γίνει κατανοητή η υπεροχή των συμπεριφορικών έναντι των κλασικών μοντέλων. Η τρέχουσα προσέγγιση των οικονομολόγων τύπου Friedman, η οποία αποφεύγει τη δοκιμή των μοντέλων βάσει υποθέσεων, μας κρατά μακριά από τις μελέτες περιπτώσεων. Ένα καλό κυνήγι για τις αμαρτίες παράλειψης θα αφορά τις ιστορίες που οι άνθρωποι λένε στον εαυτό τους, αλλά οι οποίες βρίσκονται εκτός του εύρους όσων οι οικονομολόγοι θα υπέθεταν *a priori* ότι διέπουν τη "χρησιμότητα". Θα ακολουθήσουν τέσσερα παραδείγματα: το καθένα από αυτά απεικονίζει τον ανεκτίμητο ρόλο των ιστοριών στα οικονομικά.

²³ Αυτή η γενικότητα υπερβαίνει σημαντικά τις θεωρήσεις των σημερινών οικονομικών της συμπεριφοράς.

²⁴ Βλ. Akerlof (2017) και Collier (2016) για το ρόλο των ιστοριών στα οικονομικά. Παρομοίως, το βιβλίο των Morson και Schapiro (2017) *Cents and Sensibility* τονίζει επίσης τις ιστορίες ως παράγοντα που λείπει από τις αναπαράστασεις των οικονομολόγων για τα κίνητρα. Η McCloskey έχει επίσης τονίσει τον ρόλο των αφηγήσεων για μια περίληψη των πρόσφατων απόψεων της σχετικά με το "τι δεν πάει καλά με τα οικονομικά", βλέπε McCloskey (2014).

*Παράδειγμα 1. Η Σοβιετική Ένωση.*²⁵-Η ανάλυση των οικονομικών της Σοβιετικής Ένωσης κατέδειξε τις αποτυχίες του συστήματος συγκεντρωτικού σχεδιασμού της.²⁶ Αλλά η ανάλυση αυτή αγνόησε μια άλλη, ίσως εξίσου αρνητική πτυχή της σοβιετικής οικονομίας. Οι Μπολσεβίκοι προώθησαν την ιστορία ότι η προγραμματισμένη, αναγκαστική εκβιομηχάνιση θα δημιουργούσε γρήγορα έναν οικονομικό παράδεισο, έτσι ώστε ακόμη και η παραμικρή παρέμβαση στο σχέδιο να δικαιολογεί την πιο αυστηρή τιμωρία.²⁷

Αυτή η ιστορία νομιμοποίησε πολλή σκληρότητα. Σύμφωνα με το πρώτο πενταετές σχέδιο, η βιομηχανία θα τροφοδοτούσε με τρακτέρ τη γεωργία για να παράγει σιτηρά και η γεωργία θα τροφοδοτούσε με σιτηρά τη βιομηχανία για να παράγει τρακτέρ. Αλλά σύμφωνα με την ιστορία, όταν οι παραδόσεις σιτηρών στην Ουκρανία υπολείπονταν των στόχων του σχεδίου, το λάθος δεν μπορούσε να είναι το σχέδιο. Αντιθέτως, οι ελλείψεις έπρεπε να οφείλονταν σε σαμποτέρ, οι οποίοι ταυτοποιήθηκαν γρήγορα ως αγρότες κουλάκοι και απελάθηκαν δρόντως - μερικοί στη Σιβηρία. Αυτές οι απελάσεις, με τη σειρά τους, μείωσαν ακόμη περισσότερο τις παραδόσεις σιτηρών, ιδίως δεδομένου ότι αυτοί οι πλουσιότεροι αγρότες συνεισέφεραν περισσότερο από το μερίδιό τους στους στόχους του σχεδίου. Ως τελικό βήμα, οι αγρότες της Ουκρανίας εξαναγκάστηκαν στη συνέχεια σε συλλογικές εκμεταλλεύσεις, όπου θα χρησιμοποιούσαν τα τρακτέρ που κατά τεκμήριο θα παρήγαγε η βιομηχανία. Αυτή η κίνηση επιδείνωσε ακόμη περισσότερο την καταστροφή, καθώς η μεταφορά ενός αλόγου (ή μιας αγελάδας) σε μια συλλογική φάρμα θα αποτελούσε τεράστιο βάρος- θα αναγνώριζε τον ιδιοκτήτη του ως "κουλάκο". Όταν οι ιχνηλάτες είτε δεν εμφανίστηκαν είτε χάλασαν αν εμφανίστηκαν, η παραγωγή σιτηρών μειώθηκε ακόμη περισσότερο. Ακολούθησε ο ουκρανικός λιμός, το *holodomor*. Σε κάθε βήμα αυτής της τραγωδίας, η "ιστορία" έπαιξε σημαντικό ρόλο, καθώς νομιμοποιούσε τα αναγκαστικά μέτρα που χρησιμοποιήθηκαν για την εκτέλεση του δυσλειτουργικού σχεδίου.

²⁵ Το παράδειγμα αυτό βασίζεται στους Akerlof and Snower (2016).

²⁶ Βλέπε, για παράδειγμα, Ericson (1991) για μια τέτοια ανάλυση.

²⁷ Βλ. επίσης Garai (2017) για μια τέτοια ερμηνεία του ρόλου της ταυτότητας στον σοβιετικό κομμουνισμό.

Παράδειγμα 2. Κάπνισμα και Υγεία.- Υ π ά ρ χ ε ι μεγάλη βιβλιογραφία για τα οικονομικά του καπνίσματος. Για παράδειγμα, εκτιμά τις επιπτώσεις των φόρων καπνού στη ζήτηση τσιγάρων.²⁸ Όμως, όσον αφορά το κάπνισμα και την υγεία, ένας άλλος τύπος δημόσιας πολιτικής -που αγνοείται σε μεγάλο βαθμό από τους οικονομολόγους- έχει επίσης σημειώσει αξιοσημείωτη επιτυχία. Στις αρχές της δεκαετίας του 1960, ο Γενικός Χειρουργός των ΗΠΑ, Luther Terry, συγκάλωσε μια συμβουλευτική επιτροπή για να διευκρινίσει τι ήταν γνωστό σχετικά με το ζήτημα. Η έκθεση που προέκυψε, *Smoking and Health: Report of the Advisory Committee of the Surgeon General of the Public Health Service*,²⁹ άλλαξε τη νομιμότητα των απόψεων σχετικά με το κάπνισμα. Με αυτό το έγγραφο, η κυβέρνηση των ΗΠΑ δημιούργησε επίσημα την ιστορία: "Το κάπνισμα είναι ηλίθιο".³⁰ Αντέκρουσε έτσι τους ισχυρισμούς της καπνοβιομηχανίας ότι η σχέση μεταξύ καπνίσματος και υγείας ήταν αδιαμφισβήτητη. Οι ακτιβιστές κατά του καπνού χρησιμοποίησαν στη συνέχεια αυτή την ιστορία σε σ κ λ η ρ έ ς δράσεις που οδήγησαν στην απαγόρευση των διαφημίσεων καπνού στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση και αργότερα, που δικαιολόγησαν κανονισμούς κατά του καπνίσματος σε εσωτερικούς χώρους σε δημόσιους χώρους. (Αυτή η απαγόρευση του καπνίσματος σε εσωτερικούς χώρους υπήρξε εξαιρετικά αποτελεσματική- με κάθε ρουφηξιά, οι εκφράσεις των καπνιστών σε εξωτερικούς χώρους προ- βάλλουν σε όλους τους περαστικούς το αρχικό μήνυμα ότι "το κάπνισμα είναι ηλίθιο".³¹) Από την εποχή της Έκθεσης του Γενικού Χειρουργού μέχρι σήμερα, το κλάσμα των ενήλικων καπνιστών στις Ηνωμένες Πολιτείες μειώθηκε από 42% σε 15,5%.³² Ο ρόλος της ιστορίας έχει μόνο έναν περιπατητικό ρόλο στην καπνιστική οικονομία,³³ αλλά, ελλείπει

τους περιορισμούς κατά της μαλακής θεωρίας και των μαλακών αποδείξεων, αυτή η ιστορία θα ήταν ο πρωταγωνιστής της εκπομπής.

Παράδειγμα 3. Η υπερθέρμανση του πλανήτη.-Ο ρόλος των ιστοριών δεν επιπίπτει στο εύρος των τυποποιημένων οικονομικών της υπερθέρμανσης του πλανήτη. Ωστόσο, πέρα από το φυσικό πρόβλημα της ίδιας της κλιματικής αλλαγής, υπάρχει και μια δεύτερη άβολη αλήθεια. Μεταξύ του αμερικανικού κοινού, δεν υπάρχουν μόνο εκείνοι που θεωρούν την υπερθέρμανση του πλανήτη ως ξεκάθαρη φάρσα,³⁴ πολλοί περισσότεροι αδυνατούν επίσης να αντιληφθούν τον επείγοντα χαρακτήρα της.³⁵ Οι ιστορίες που δικαιολογούν τη συνεχιζόμενη αδράνεια, χρόνο με το χρόνο, είναι εξίσου σημαντικές με την ίδια τη φυσική πραγματικότητα της υπερθέρμανσης του πλανήτη.³⁶ Ο αντίκτυπος αυτών των ιστοριών, ο τρόπος με τον οποίο διαμορφώνονται και ο τρόπος με τον οποίο θα μπορούσαν να τροποποιηθούν, είναι εξίσου σημαντικός με θέματα όπως οι ρυθμίσεις για τα ανώτατα όρια και το εμπόριο και οι φόροι άνθρακα, που είναι πλέον κεντρικής σημασίας για τα οικονομικά της κλιματικής αλλαγής.

Παράδειγμα 4. Μακροοικονομία: Ο ρόλος των ιστοριών στα οικονομικά έχει τονιστεί από τον Shiller (2005) εδώ και αρκετό καιρό- η ομιλία του προέδρου της American Economic Association με θέμα "Narrative Economics" (Shiller 2017) παρέχει πολλά περαιτέρω παραδείγματα. Μεταξύ αυτών,³⁷ ο Shiller αναφέρει ότι η σχεδόν σταθερή

²⁸ Βλ. αναφορές, για παράδειγμα, στο DeCicca, Kenkel και Mathios (2002).

²⁹ Υπουργείο Υγείας, Παιδείας και Πρόνοιας των ΗΠΑ (1964).

³⁰ Βλ. Akerlof και Shiller (2015, κεφάλαιο 8), για αυτή την ερμηνεία, συμπεριλαμβανομένων των όσων ακολουθούν.

³¹ Brandt (2007, σ. 267 και σ. 288).

³² Για το 42% των καπνιστών το 1964, βλέπε US Department of Health, Education, and Welfare (1979, πίνακας 2, σελ. Α-10). Για το 15,5% των σημερινών καπνιστών το 1917, βλέπε US Centers for Disease Control and Prevention (2017).

³³ Οι DeCicca, Kenkel και Mathios (2002) και DeCicca κ.ά. (2008) δείχνουν ότι οι εκτιμήσεις της ελαστικότητας της ζήτησης για κάπνισμα θα υπερεκτιμηθούν εάν οι νομοθέτες είναι λιγότερο

απρόθυμοι να ψηφίσουν για αυξήσεις των φόρων καπνού σε πολιτείες με μεγαλύτερο αντικαπνιστικό κλίμα. Η εργασία αυτή συμβάλλει σημαντικά στην εισαγωγή της ιστορίας "το κάπνισμα είναι ηλίθιο" στην καπνιστική οικονομία. Αλλά το "αντικαπνιστικό συναίσθημα" δεν χρειάζεται να είναι απλώς μια ανεξάρτητη μεταβλητή, όπως στους DeCicca et al. Για να διερευνηθεί ο πλήρης ρόλος του "αντικαπνιστικού συναίσθηματος", πρέπει να είναι επίσης μια εξαρτημένη μεταβλητή. Αυτό προσθέτει επίσης μια παραλειπόμενη πολιτική μεταβλητή στην αντικαπνιστική πολιτική.

³⁴ Βλέπε, για παράδειγμα, Inhofe (2012).

³⁵ Σε περιβαλλοντική δημοσκόπηση της Gallup τον Μάρτιο του 2017, το 45% των Αμερικανών δήλωσε ότι "ανησυχεί πολύ" για την παγκόσμια υπερθέρμανση του πλανήτη. <http://www.gallup.com/poll/206030/global-warming-concern-three-decade-high.aspx>.

Όμως, όταν κατατάσσονται μαζί με άλλα θέματα για τα οποία "ανησυχούν π ο λ ύ", συνήθως κατατάσσονται στην τελευταία θέση ή κοντά στην τελευταία θέση. Σε μια δημοσκόπηση του Μαρτίου 2015 το κατέταξαν στη δέκατη πέμπτη θέση μεταξύ 15 θεμάτων. Το προηγούμενο έτος ήταν δέκατη τέταρτη.

<http://www.gallup.com/poll/182018/worries-terrorism-race-relations-sharply.aspx>.

³⁶ Προσθέτουμε επιπλέον, παρενθετικά, ότι η αντιπάθεια του κοινού για τους φόρους άνθρακα είναι μια άλλη περίεργη ιστορία που εμποδίζει πολιτική για την κλιματική αλλαγή.

³⁷ Shiller (2017, σ. 989).

ο λόγος μεταξύ της προσφοράς χρήματος (M) και του ονομαστικού εισοδήματος (Y) στη Μεγάλη Ύφεση μπορεί να μην υποδηλώνει ότι το M προκαλεί το Y, όπως ισχυρίζονται οι Friedman και Schwartz (1963). Αντίθετα, υποστηρίζει ο Shiller, είναι πιθανό ότι οι ιστορίες που έλεγαν οι άνθρωποι στον εαυτό τους καθώς η Ύφεση εξελισσόταν και το εισόδημα μειωνόταν, θα μείωναν την προθυμία των ανθρώπων να κρατούν χρήματα. Έτσι, αποδίδει τις αντιλήψεις των Friedman και Schwartz (1963) σχετικά με την αιτιώδη συνάφεια του M στην παράλειψη μιας μεταβλητής: τις ιστορίες που έλεγαν οι άνθρωποι στον εαυτό τους.

8. *Σχόλιο σχετικά με παραδείγματα των αμαρτημάτων της παράλειψης και γιατί δεν έχουν γίνει*

Προβληματισμός

Τα παραδείγματα της προηγούμενης ενότητας μάς επιτρέπουν επίσης να δούμε έναν λόγο για τον οποίο πολλές αμαρτίες παράλειψης στα οικονομικά έχουν παραμείνει αδιαμφισβήτητες.

Το βιβλίο του Kuhn *Scientific Revolutions* (2012) περιγράφει ότι η επιστημονική πρόοδος συντελείται καθώς η "κανονική επιστήμη" αποκαλύπτει "ανωμαλίες" σε σχέση με τα υπάρχοντα, γενικά αποδεκτά παρα- ψηφίσματα. Οι "επιστημονικές επαναστάσεις" που εξηγούν συσσωρευμένες τέτοιες αντιφάσεις οδηγούν στη συνέχεια σε νέα, καλύτερα παρα- ψηφίσματα. Αλλά η αισιόδοξη άποψη του Kuhn για την "επιστημονική πρόοδο" δεν αντιλαμβάνεται μια δυνατότητα που είναι ιδιαίτερα σημαντική για τα οικονομικά. Ας υποθέσουμε ότι το παράδειγμα δεν περιγράφει μόνο το *αντικείμενο* του πεδίου- ας υποθέσουμε ότι περιγράφει επίσης την κατάλληλη *μεθοδολογία* του πεδίου. Σε αυτή την περίπτωση, οι παρατηρήσεις που αντιβαίνουν στο υπάρχον παράδειγμα θα απορρίπτονται εάν παραβιάζουν την προδιαγεγραμμένη μεθοδολογία. Η αστυνομία της σκληρότητας θα τις αποκλείσει ως απαράδεκτες αποδείξεις.

Μπορούμε να επαναδιατυπώσουμε την προηγούμενη π ρ ό τ α σ η με άλλο τρόπο. Το λεξικό του Webster δίνει δύο ορισμούς της έννοιας "οικονομία". Πρώτον, περιγράφεται από το *αντικείμενό* της ως "μια κοινωνική επιστήμη που ασχολείται κυρίως με την περιγραφή και την ανάλυση της παραγωγής, της διανομής

και την κατανάλωση αγαθών και υπηρεσιών".³⁸ Όμως, το λεξικό του Webster έχει και έναν δεύτερο ορισμό. Οικονομικά είναι "οικονομική θεωρία, αρχές ή πρακτικές". Αυτό αντιστοιχεί σε αυτό που διδάσκεται στα μεταπτυχιακά διδακτορικά προγράμματα στα οικονομικά. Σύμφωνα με τον Craighead (2010), "τα διδακτορικά προγράμματα οικονομικών προσπαθούν να εκπαιδεύσουν τους φοιτητές να γίνουν παραγωγικοί ερευνητές, όχι να τους διδάξουν για την οικονομία" [πλάγια γραφή και υπογράμμιση στο πρωτότυπο]. Δηλαδή, οι διδακτορικοί φοιτητές διδάσκονται τις σκληρές μεθόδους της οικονομικής έρευνας: μαθηματική μοντελοποίηση και στατιστική ανάλυση.

Μια σύντομη ανασκόπηση των παραδειγμάτων της προ

vious section δείχνει ότι κανένα από αυτά δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως "αμαρτία παράλειψης", σύμφωνα με τον δεύτερο, μεθοδολογικό ορισμό του πεδίου: δεδομένου ότι καθένα από τα παραδείγματα συνεπάγεται μεθόδους, ή χρήση αποδεικτικών στοιχείων, που είναι εκτός της κοινής πρακτικής που διδάσκεται στις μεταπτυχιακές σχολές. Είδαμε (ακολουθώντας τον Caballero) ότι η θεωρητική ανάλυση του κραχ θα συνεπαγόταν υπέρβαση της τρέχουσας μεθοδολογίας για την οικονομική θεωρία- και η εμπειρική πρόβλεψή του θα συνεπαγόταν εξέταση του κινδύνου ουράς, για τον οποίο τα αποδεικτικά στοιχεία είναι απίθανο να υπάρχουν σε στατιστική μορφή. Επιπλέον, κανένα από τα τέσσερα παραδείγματα του ρόλου των "ιστοριών" δεν θα είχε ταξινομηθεί ως αμαρτία παράλειψης με τον μεθοδολογικό ορισμό, δεδομένου ότι αυτές οι ιστορίες, ομοίως, θα ήταν δύσκολο να παρατηρηθούν με στατιστικές μεθόδους. Ωστόσο, με τον ορισμό του πεδίου για το πρώτο αντικείμενο, κάθε ένα από τα παραδείγματα θα αποτελούσε αντίστοιχο αμάρτημα παράλειψης. Τα χρηματοπιστωτικά κραχ ανήκουν σαφώς στο αντικείμενο της οικονομικής επιστήμης- και, με καθεμία από τις τέσσερις "ιστορίες", η παράλειψή τους επηρεάζει σημαντικά ένα αντίστοιχο οικονομικό πρόβλημα κάποιας σημασίας.

³⁸ <https://www.merriam-webster.com/dictionary/οικονομικά>.

9. Σύνοψη και συμπεράσμα

Πριν περιγράψουμε τις συνέπειες της ανάλυσής μας, είναι σημαντικό να τονίσουμε τι έχει ειπωθεί - και τι δεν έχει ειπωθεί. Τα θεωρητικά και εμπειρικά επιτεύγματα της σύγχρονης οικονομικής επιστήμης, που επιτεύχθηκαν με σκληρά πρότυπα για τη διεξαγωγή της έρευνας, θα πρέπει δικαίως να εξυμνούνται. Όμως τα πρότυπα αυτά δεν θα πρέπει να εφαρμόζονται ομοιόμορφα σε όλα τα οικονομικά προβλήματα. Ειδικότερα, δεν θα πρέπει να εφαρμόζονται σε εκείνα τα προβλήματα για τα οποία τα πρότυπα αυτά είναι πολύ περιοριστικά: λόγω έλλειψης αποδείξεων ή επειδή τα κίνητρα διαφέρουν σημαντικά από τις συνήθεις οικονομικές υποθέσεις. Διαφορετικά εδάφη απαιτούν διαφορετικά οχήματα. Ένα ιστοφόρο είναι λιγότερο χρήσιμο για τη διάσχιση μιας ερήμου (χωρίς ποτάμια)- μια καμήλα είναι άχρηστη για τη διάσχιση μιας θάλασσας.

Οι κανόνες σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο τα οικονομικά

πρέπει να γίνει, θα πρέπει να απαιτεί ευελιξία της μεθοδολογίας - αντί της επιμονής στη μεθοδολογική καθαρότητα, η οποία μπορεί να είναι τέλεια για ορισμένα σημαντικά προβλήματα, αλλά αφήνει άλλα προβλήματα και άλλες προσεγγίσεις εκτός του πεδίου της οικολογικής έρευνας.

Ιστορικά, αυτά τα παραδείγματα -κανονισμοί για το πώς πρέπει να γίνεται η οικονομική έρευνα, καθώς και για το τι συνιστά "οικολογική έρευνα"- έχουν αναπτυχθεί μέσα από μια εξελικτική διαδικασία. Ούτε η ορθότητα των συμπερασμάτων που προέκυψαν από το πεδίο ούτε οι θεσμοί που προέκυψαν για την οικονομική έρευνα μπορούν να θεωρηθούν δεδομένες.³⁹ Στα περιοδικά, οι κανόνες για το τι πρέπει και τι δεν πρέπει να δημοσιεύεται, καθώς και η επιλογή των συντακτών και των κριτών και η συμπεριφορά τους θα πρέπει να αποτελούν αντικείμενο εξέτασης. Ομοίως, στα πανεπιστήμια, θα πρέπει να εξεταστούν οι διαδικασίες προαγωγής και μονιμοποίησης. Ακριβώς όπως η ιατρική

στις Ηνωμένες Πολιτείες επηρεάστηκε από την έκθεση Flexner του 1910 (Starr 2008), υπάρχει ανάγκη για μια παρόμοια έκθεση σήμερα σχετικά με τη δημοσίευση και την προώθηση στα οικονομικά.

Μια τέτοια έκθεση θα μπορούσε να χωριστεί σε δύο ξεχωριστά μέρη. Το πρώτο μέρος θα ανέλυε τους κανόνες σχετικά με το ρόλο των εκδοτών και των κριτών των περιοδικών. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, οι χρόνοι μεταξύ της υποβολής και της αποδοχής είναι εξαιρετικά μεγάλοι (Ellison 2002a, b), καθώς οι συγγραφείς και οι ιδέες τους κατακλύζονται από συχνά επαναλαμβανόμενα αιτήματα για αναθεώρηση και επανυποβολή σύμφωνα με τις προτιμήσεις των συντακτών και των κριτών.

Η επιστροφή της κυριότητας των εγγράφων στους συγγραφείς δεν θα έδειχνε μόνο μεγαλύτερο σεβασμό προς αυτούς. Θα συμφωνούσε επίσης με τον δηλωμένο σκοπό δύο από τα πέντε κορυφαία περιοδικά: καθώς η *AER* και το *REStud* έχουν και τα δύο τη λέξη *Review* στο όνομά τους. Όπως το αντιλαμβάνομαι, ένα "review" είναι ένα περιοδικό που δέχεται υποβολές και αποφασίζει ποιες θα δεχτεί/ ποιες θα απορρίψει. Αυτό σημαίνει ότι οι συντάκτες και οι κριτές θα πρέπει να βλέπουν τους εαυτούς τους ως βοηθούς, και όχι ως δικτάτορες που κρατούν τους συγγραφείς σε λύτρα πριν αποδεχθούν τις υποβολές τους. Ένα δεύτερο μέρος της έκθεσης θα περιέγραφε τους κατάλληλους κανόνες όσον αφορά τα κριτήρια και τις μεθόδους προώθησης. Ειδικά θέματα προς εξέταση θα περιλάμβαναν τα κατάλληλα και ακατάλληλα κριτήρια που βασίζονται σε μετρήσιμες δημοσιεύσεων (όπως ο αριθμός στις πέντε πρώτες θέσεις) και, διεθνώς, την υπερβολική εξάρτηση από τη δημοσίευση σε αμερικανικά περιοδικά και ακόμη και από αμερικανικά δεδομένα.

Η συνιστώμενη μεταρρύθμιση θα μπορούσε να μειώσει το

αμαρτίες παράλειψης λόγω ακατάλληλης έμφασης στη σκληρότητα. Επιπλέον, αν και δεν λύνει το πρόβλημα της ανταγωνιστικής κούρσας για τους νεοεισερχόμενους στον τομέα, θα τους παρείχε κάποια ανακούφιση ενθαρρύνοντάς τους να αναδείξουν τον καλύτερο εαυτό τους. Και για όλους τους οικονομολόγους, θα μας επέτρεπε να εκφράσουμε αυτό που θέλουμε να πούμε όσο καλύτερα μπορούμε: από καρδιάς.

³⁹ Η μη βελτιστοποίηση από την εξέλιξη προκύπτει από τους Brock και Durlauf (1999) και επίσης από τους Akerlof και Michailat (2017).

Αναφορές

Akerlof, George, και Pascal Michaillat. 2017. "Σκαθάρια: Σκαθάρια: Μεροληπτικές προωθητικές ενέργειες και επιμονή της λανθασμένης πεποίθησης". NBER Working Paper 23523.

Akerlof, George A., και Robert J. Shiller. 2015. *Phish- ing for Phools: The Economics of Manipulation and Deception*. Princeton: Princeton University Press.

► Akerlof, George A., και Dennis J. Snower. 2016. "Ψωμί και σφαίρες". *Journal of Economic Behavior and Organization* 126 (2B): 58-71.

► Akerlof, Robert J. 2017. "Value Formation: Ο ρόλος της εκτίμησης". *Games and Economic Behavior* 102 (1): 1-19.

► Bernanke, Ben S., και Mark Gertler. 1995. "Inside the Black Box: Το πιστωτικό κανάλι της μετάδοσης της νομισματικής πολιτικής". *Journal of Economic Perspectives* 9 (4): 27-48.

Brandt, Allan M. 2007. *Ο αιώνας του τσιγάρου: Η άνοδος, η πτώση και η θανατηφόρα επιμονή του προϊόντος που καθόρισε την Αμερική*. Νέα Υόρκη: Basic Books.

► Brock, William A., και Steven N. Durlauf. 1999. "A Formal Model of Theory Choice in Science". *Economic Theory* 14 (1): 113-30.

► Caballero, Ricardo J. 2010. "Μακροοικονομία μετά την κρίση: ". *Journal of Economic Perspectives* 24 (4) 85-102.

► Card, David, και Stefano DellaVigna. 2013. "Εννέα στοιχεία για τα κορυφαία περιοδικά στα οικονομικά". *Journal of Economic Literature* 51 (1) 144-61.

► Casadevall, Arturo, και Ferric C. Fang. 2014a. "Αιτίες για την επιμονή της μανίας του συντελεστή αντίκτυπου". *MBio* 5 (2): e00064-14.

► Casadevall, Arturo, και Ferric C. Fang. 2014b. "Εξειδικευμένη επιστήμη". *Infection and Immunity* 82 (4): 1355-60.

► Colander, David, και Arjo Klamer. 1987. "The Making of an Economist". *Journal of Economic Perspectives* 1 (2): 95-111.

► Cole, Stephen. 1983. "Η ιεραρχία των επιστημών;" *American Journal of Sociology* 89 (1): 111-39.

► Collier, Paul. 2016. "Τα πολιτισμικά θεμέλια της οικονομικής αποτυχίας: A Conceptual Toolkit." *Journal of Economic Behavior and Organization* 126 (2B): 5-24.

Comte, Auguste. 1853. *Η θετική φιλοσοφία του Auguste Comte, ελεύθερα μεταφρασμένη και συμπυκνωμένη από την Harriet Martineau*. Λονδίνο: Chapman.

► Conley, John P., Mario J. Crucini, Robert A. Driskill και Ali Sina Önder. 2013. "The Effects of Publica- tion Lags on Life-cycle Research Productivity in

Economics". *Economic Inquiry* 51 (2): 1251-76.

► Conley, John P., και Ali Sina Önder. 2014. "Η ερευνητική παραγωγικότητα των νέων διδακτορικών στα οικονομικά:

Η εκπληκτικά υψηλή μη επιτυχία των επιτυχημένων". *Journal of Economic Perspectives* 28 (3): 205-15. Craighead, William D. 2010. "Grad School Advice: Dheadhead: "Considering Graduate School in Economics?"

Πρόσβαση Μάιος 15, 2018.
<https://sites.google.com/site/wdcraighead/grad-school-advice>.

- ▶ DeCicca, Philip, Donald Kenkel και Alan Mathios. 2002. "Σβήνοντας τις φωτιές: Θα μειώσουν οι υψηλότεροι φόροι την έναρξη του καπνίσματος των νέων;" *Journal of Political Economy* 110 (1): 144-69.
- ▶ DeCicca, Philip, Donald Kenkel, Alan Mathios, Yoon-Jeong Shin και Jae-Young Lim. 2008. "Youth Smoking, Cigarette Prices, and Anti-smoking Sentiment". *Health Economics* 17 (6): 733-49.
- ▶ Edwards, Franklin R. 1999. "Hedge Funds και η κατάρρευση της μακροπρόθεσμης διαχείρισης κεφαλαίου". *Journal of Economic Perspectives* 13 (2): 189-210.
- ▶ Ellison, Glenn. 2002a. "Evolving Standards for Academic Publishing: A *q-r* Theory". *Journal of Political Economy* 110 (5): 994-1034.
- ▶ Ellison, Glenn. 2002b. "Η επιβράδυνση της εκδοτικής διαδικασίας των οικονομικών". *Journal of Political Economy* 110 (5): 947-93.
- ▶ Ericson, Richard E. 1991. "Η κλασική σοβιετικού τύπου οικονομία: Η φύση του συστήματος και οι επιπτώσεις για τη μεταρρύθμιση". *Journal of Economic Perspectives* 5 (4): 11-27.
- Επιτροπή Διερεύνησης της Χρηματοπιστωτικής Κρίσης. 2011. *Έκθεση για την έρευνα της χρηματοπιστωτικής κρίσης: Τελική έκθεση της Εθνικής Επιτροπής για τα αίτια της χρηματοπιστωτικής και οικονομικής κρίσης στις Ηνωμένες Πολιτείες*. Νέα Υόρκη: Public Affairs.
- ▶ Flyvbjerg, Bent. 2006. "Πέντε παρανοήσεις σχετικά με την έρευνα με μελέτη περίπτωσης". *Qualitative Inquiry* 12 (2): 219-45.
- ▶ Fourcade, Marion, Etienne Ollion και Yann Algan. 2015. "Η ανωτερότητα των οικονομολόγων". *Journal of Economic Perspectives* 29 (1): 89-114.
- ▶ Freeman, Richard B. 1999. "Είναι καλύτερα να είσαι οικονομολόγος (αλλά μην το πεις σε κανέναν)". *Journal of Economic Perspectives* 13 (3): 139-45.
- ▶ Frey, Bruno S. 2003. "Οι εκδόσεις ως πορνεία: - Η επιλογή μεταξύ των ιδεών και της ακαδημαϊκής επιτυχίας". *Public Choice* 116 (1-2): 205-23.
- Friedman, Milton. 1953. "Η μεθοδολογία των θετικών οικονομικών". Στο *Essays in Positive Economics*, 3-43. Σικάγο: University of Chicago Press.
- Friedman, Milton, και Anna Jacobson Schwartz. 1963. *Μια νομισματική ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, 1867-1960*. Princeton: Princeton University Press.
- Garai, Laszlo. 2017. *Reconsidering Identity Economics: Human Well-being and Governance*. New York: Palgrave Macmillan US.
- Gramlich, Edward M. 2007. *Στεγαστικά δάνεια μειωμένης εξασφάλισης: America's Latest Boom and Bust*. Ουάσινγκτον, DC: Urban Institute Press.
- ▶ Healy, Paul M., και Krishna G. Palepu. 2003. "Η πτώση της Enron". *Journal of Economic Perspectives* 17 (2): 3-26.
- Heckman, James J., και Sidharth Moktan. 2017. "Publication and Promotion in Economics: The Curse of the Top Five". Διαφάνειες που παρουσιάστηκαν στο συνέδριο του Institute for New Economic Thinking (INET) 2017, Εδιμβούργο.
- Inhofe, James M. 2012. *Η μεγαλύτερη απάτη: Πώς η συνωμοσία για την υπερθέρμανση του πλανήτη απειλεί το μέλλον σας*. Ουάσινγκτον: WND Books.
- ▶ Jiang, John Xuefeng, Mary Harris Stanford και Yuan Xie. 2012. "Does It Matter Who Pays for Bond Ratings? Historical Evidence." *Journal of Financial Economics* 105 (3): 607-21.
- ▶ Kiyotaki, Nobuhiro, και John Moore. 1997. "Πιστωτικοί κύκλοι". *Journal of Political Economy* 105 (2): 211-48.
- Kuhn, Thomas S. 2012. *Η δομή των επιστημονικών επαναστάσεων*. 4η έκδοση. Chicago: University of Chicago Press.
- ▶ Leland, Hayne και Mark Rubinstein. 1988. "Σχόλια για το κραχ της αγοράς: Έξι μήνες μετά". *Journal of Economic Perspectives* 2 (3): 45-50.
- Lowenstein, Roger. 2000. *Όταν η ιδιοφυΐα απέτυχε: The Rise and Fall of Long-Term Capital Management*. Νέα Υόρκη: Random House.
- Mankiw, N. Gregory. 2006. "Γιατί οι επίδοξοι οικονομολόγοι χρειάζονται μαθηματικά". *Greg Mankiw's Blog*, 15 Σεπτεμβρίου. Accessed May 15, 2018. <https://gregmankiw.blogspot.com/2006/09/why-aspiring-economists-need-math.html>.
- McCloskey, Deirdre. 2014. "What Economics Is on the Wrong Track". Στο *Οικονομικά των οικονομολόγων: Institutional Setting, Individual Incentives, and Future Prospects*, υπό την επιμέλεια των Alessandro Lanteri και Jack Vromen, 211-42. Cambridge: Cambridge University Press.
- Morson, Gary Saul, και Morton Schapiro. 2017. *Cents and Sensibility: Τι μπορούν να μάθουν τα οικονομικά από τις ανθρωπιστικές επιστήμες*. Princeton: Princeton University Press.
- Partnoy, Frank. 2003. *Infectious Greed: How Deceit and Risk Corrupted the Financial Markets*. Λονδίνο: Profile Books.
- Rajan, Raghuram G. 2005. "Έχει η χρηματοπιστωτική ανάπτυξη κάνει τον κόσμο πιο επικίνδυνο;" Ανακοίνωση στο συμπόσιο οικονομικής πολιτικής της Federal Reserve Bank of Kansas City, Jackson Hole.
- Rajan, Raghuram G. 2011. "Γιατί οι οικονομολόγοι δεν προέβλεψαν την κρίση;" *Project Syndicate*, 7 Φεβρουαρίου.

Πρόσβαση Μάιος 15, 2018. <https://www.project-syndicate.org/commentary/why-did-economists-not-see-the-crisis?barrier=accessreg>.

Reinhart, Carmen M., και Kenneth S. Rogoff. 2009. *This Time Is Different: Οκτώ αιώνες χρηματοπιστωτικής ανοησίας*. Princeton: Princeton University Press.

Shiller, Robert J. 2005. *Irrational Exuberance*. 2η έκδοση. Princeton: Princeton University Press.

Shiller, Robert J. 2012 *The Subprime Solution: Πώς συνέβη η σημερινή παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση και τι πρέπει να κάνουμε γι' αυτήν*. Princeton: Princeton University Press.

► Shiller, Robert J. 2017. "Narrative Economics". *American Economic Review* 107 (4): 967-1004.

► Shleifer, Andrei, και Robert Vishny. 2011. "Fire Sales in Finance and Macroeconomics". *Journal of Economic Perspectives* 25 (1): 29-48.

► Smith, Laurence D., Lisa A. Best, D. Alan Stubbs, John Johnston και Andrea Bastiani Archibald. 2000. "Scientific Graphs and the Hierarchy of the Sciences: Μια λατुरιανή έρευνα των πρακτικών επιγραφής". *Social Studies of Science* 30 (1): 73-94.

Starr, Paul. 2008. *Ο κοινωνικός μετασχηματισμός της αμερικανικής ιατρικής: Η άνοδος ενός κυρίαρχου επαγγέλματος και η δημιουργία μιας τεράστιας βιομηχανίας*. Νέα Υόρκη: Basic Books.

► Stock, Wendy A., και W. Lee Hansen. 2004. "Εκμάθηση διδακτορικού προγράμματος και επαγγελματικές απαιτήσεις: Πόσο κοντά είναι η αντιστοιχία;" *American Economic Review* 94 (2) 266-71.

► Stock, Wendy A. και John J. Siegfried. 2014. "Δεκαπέντε χρόνια έρευνας για την μεταπτυχιακή εκπαίδευση στην οικονομολογία: What Have We Learned?" *Journal of Economic Education* 45 (4): 287-303.

Κέντρα Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων των ΗΠΑ. 2017. "Current Cigarette Smoking among Adults in the United States." https://www.cdc.gov/tobacco/data_statistics/fact_sheets/adult_data/cig_smoking/index.htm (πρόσβαση Μάιος 15, 2018).

Υπουργείο Υγείας, Παιδείας και Πρόνοιας των ΗΠΑ. 1964. *Κάπνισμα και υγεία: Έκθεση της Συμβουλευτικής Επιτροπής προς τον Γενικό Χειρουργό της Υπηρεσίας Δημόσιας Υγείας*. Ουάσιγκτον, DC: Υπηρεσίες Δημόσιας Υγείας.

Υπουργείο Υγείας, Παιδείας και Πρόνοιας των ΗΠΑ. 1979. *Παράρτημα: ΗΠΑ, 1950-1978*. Ουάσιγκτον: Γραφείο Υπηρεσιών Δημόσιας Υγείας των ΗΠΑ για το κάπνισμα και την υγεία.

► White, Lawrence J. 2010. "Αγορές: Αγορές: Οι οργανισμοί αξιολόγησης πιστοληπτικής ικανότητας." *Journal of Economic Perspectives* 24 (2): 211-26.

Αυτό το άρθρο έχει αναφερθεί από:

1. Kevin D. Hoover, Andrej Svorenčík. 2023. Ποιος διοικεί την ΑΕΑ;. *Journal of Economic Literature* **61**:3, 1127-1171. [[Περίληψη](#)] [[Δείτε το άρθρο σε PDF](#)] [[PDF με συνδέσμους](#)]
2. 2021. Βέλτιστες πρακτικές για οικονομολόγους: Οικοδομώντας ένα πιο ποικιλόμορφο, περιεκτικό και παραγωγικό επάγγελμα. *AEA Papers and Proceedings* **111**, 824-859. [[Παραπομπή](#)] [[Προβολή άρθρου PDF](#)] [[PDF με συνδέσμους](#)]
3. James J. Heckman, Sidharth Moktan. 2020. Δημοσιεύσεις και προώθηση στα οικονομικά: Η τυραννία της πρώτης πεντάδας. *Journal of Economic Literature* **58**:2, 419-470. [[Περίληψη](#)] [[Δείτε το άρθρο σε PDF](#)] [[PDF με συνδέσμους](#)]